

Panti Asuhan Vincentius Putera

Djalan Raya Kramat No. 134

DJAKARTA.-

Telepon No.: 44509 - 44274

No. :

Djakarta, 9 - 6 - 75

Lampiran :

Perihal :

Geachte Heer en Mevrouw,

Uw brief van 1 Juni hebben wij ontvangen. Wij begrijpen dat U graag antwoord hebt op Uw vragen en willen U daarom ook niet langer laten wachten. U hebt onze gestencilde brief wel ontvangen denk ik. Ik bedoel die grote brief waarin wij vertellen over ons tehuis en zo, om U 'n klein beetje te laten zien waar en hoe Anton woont. Deze grote brief sturen wij naar alle pleegouders en dan komt later wel de normale, meer persoonlijke correspondentie. Daar zijn wij nu dus aan toe.

Anton kwam op 11 November 1973 bij ons. Zijn vader is meestal ziek en daarom moet moeder de kost verdienen. Moeder werkt bij de zusters van 'n klooster en de overste van dat klooster heeft ons gevraagd om Anton op te nemen.

Wij hebben de toestand door onze buitenwacht laten controleren en zijn rapport kwam vrijwel overeen met het verslag van de zusters.

Het gezin is arm, vader ziek en kan niets doen, moeder verdient iets bij de zusters en met Anton was geen land te bezeilen. Spijbelen etc..

Anton blijkt overigens 'n normale jongen te zijn, 'n tikkeltje aan de ~~zijkant~~ luie kant, niet opvallend, maar het zit er wel wat in. Hij kan wel mee op school al is hij geen held. Hij gaat zowat iedere Zondag naar huis, zo vanaf 'n uur of 8 s'morgens tot 6 uur smiddags. Dat 8 uur s'morgens lijkt misschien erg vroeg, maar dat is hier, waar bijv. de scholen al om 7 uur beginnen, helemaal niet vroeg. Als U Anton zo af en toe 'n kaart stuurt vindt hij geweldig. Brieven hebben ze niet veel aan, die kunnen zij toch niet lezen, maar 'n leuke kaart met "Salam dari Bapak dan Ibu" = "Veel groeten van vader en moeder" of als hij jarig is "Selamat hari ulang tahun" = "Wel gefeliciteerd met je verjaardag" dat gaat erin. Zo 'n kaart wordt bewaart. Aardig dat U ook iets over U zelf hebt verteld. Maakt Uw pleegzoon uit Vietnam het goed?

Misschien wilt U iets meer weten over de leiding van dit tehuis. Dit is 'n huis, gesticht door de Katholieke missie, in 1855. Het staat de laatste 45 jaar

onder leiding van de Fransiscanen. Wat Nederlanders betreft zijn wij wel zoiets als de laatste der Mohicanen . Bovendien ben ik, de directeur, al sinds 1950 W.N.I., dat is Ind.staatsburger. Niet omdat ik daar zo gek op was, maar omdat de toestand toen nog zo verwant was. Grote kans dat wij anders moesten vertrekken en dan hadden wij de kinderen in de steek moeten laten. De zaak was toen nog niet rijp voor overdracht. Verder is de hele staf Indonesisch. Het gaat best en ik verwacht dat ik, als het zover is, met 'n gerust hart de hele leiding aan 'n Ind.medebroeder kan over geven. Maar ik ben pas 56 en gelukkig kerm gezond en heb voorlopig nog geen zin om te kappen. Ik denk dat het dat, als aanvulling op genoemde gestencilde brief, wel zowat is. Mocht U nog graag iets willen weten, schrijf gerust.

Heel veel groeten van Anton en mij

(Br.(oeder) Winand Diwendal o.f.m.)